

Motion till riksdagen

1987/88:U516

av Alf Svensson (c)

om situationen i Afghanistan

Den 27 december 1979 invaderade Sovjetunionen grannlandet Afghanistan. Sedan den dagen har 15 miljoner afghaner och de 647 000 km (1,5 ggr Sveriges yta) som utgör afghanskt landområde utsatts för en obeskrivlig terror. Närmare 10 % av befolkningen, ca 1 250 000 människor har dödats. Hur många sovjetiska soldater som har fått sätta livet till i detta vanvettiga krig är okänt. En tredjedel av det afghanska folket har drivits i landsflykt. Jordar som tidigare har skördar och gav befolkningen livsmedel är nu för obestämd framtid ökenområden, omöjliga att odla. Hemlösa, drivna upp i bergen till svält och vedervärdigheter eller drivna ur sitt land, vanligtvis till Pakistan, till mer än överbefolkade flyktingläger lider och försmäktar ett helt folk. Det enda "brott" detta folk begått är att visa viljan att stå emot och om möjligt freda sig för supermaktens ihärdiga ansträngningar att bomba till sin sfär ytterligare ett land och förvandla detta till en kväst satellitstat.

Generalsekreterare Michail Gorbatjov, som under sina internationella charmoffensiver lärt oss de ryska begreppen "glasnost" och "perestrojka" har genom en ytterst skicklig marknadsföring fått sin bok, med just titeln Perestrojka såld världen över. Som underrubrik står, Ett nytt sätt att se på vårt land och världen. En ofrånkomlig förutsättning för att de nya signalerna från Sovjetunionen och dess generalsekreterare skall uppfattas som trovärdiga är att Sovjetunionen omgående lämnar Afghanistan.

I sin bok Perestrojka skriver Michail Gorbatjov: – Varje land har rätt att välja sin egen väg till utveckling, avgöra sitt eget öde och använda sitt territorium och sina mänskliga resurser och naturtillgångar som det vill. Om man inte inser detta i alla länder kan de internationella relationerna inte normaliseras. Ideologiska och sociala olikheter och skillnader i de politiska systemen är nämligen ett resultat av det val av folket har träffat...

Man har sannerligen anledning att konstatera, att rösten är en men händerna, gärningarna vittnar om något helt annat. Av och till förmedlar medierna besked om att Sovjetunionen har för avsikt att lämna Afghanistan. Det är lättförståeligt att det afghanska folket och motståndsrörelsen inte kan sätta någon som helst tilltro till dylika deklarationer. Det behövs inga fler kryptiska uttalanden från Kreml, det krävs handling, uttåg ur Afghanistan.

Sverige är, liksom Afghanistan var innan invasionen, ett alliansfritt grannland till Sovjetunionen. Det är inte minst från denna utgångspunkt angeläget att Sverige går i spetsen när det gäller protester mot Sovjetunionens närvaro och handlingar i Afghanistan. Vid en jämförelse mellan den

massiva, och berättigade, opinion som väcktes mot USA:s krigföring i Vietnam ter sig reaktionerna och aktiviteterna mot Sovjetunionen som ytterst försiktiga. Det diplomatiska trycket gentemot Sovjetunionen har tydligtvis inte varit större än att Sovjetunionen ansett kostnaden i förluster, diplomatiska såväl som ekonomiska, rimliga. Att så är fallet måste Sverige bära sin del av skulden för.

Mot. 1987/88
U516

Sverige har i internationella sammanhang, t. ex. i FN-fora, agerat för det afghanska folkets självbestämmanderätt och mot kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Afghanistan. Dessa aktiviteter i internationella organ bör intensifieras. De olika frivilligorganisationernas, t. ex. Svenska Afghanistankommitténs, hjälparbete för det afghanska folket bör erhålla stöd, opinionsmässigt och ekonomiskt.

Hemställan

Mot bakgrund av ovanstående hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om svenska ageranden för ett fritt Afghanistan.

Stockholm den 22 januari 1988

Alf Svensson (c)